

אריאל קוניו

אריאל קוניו בן 27, מלח הארץ.

בחור עם לב ענק שתמיד מוכן לעזור לכולם, איש שיח וכולם תמיד מיד מתאהבים בו.

אוהב מאוד חלל וחיות (תמיד קראתי לו הלוחש לכלבים) אבל יש לו את הקסם הפנימי לחיבור עם כל סוגי החיות.

אוהב כדורגל והיה שחקן מקצועי בילדות וכנער.

הוא אוהב כל מה שקשור באקסטרים

ובטיול שלנו יחד במרכז אמריקה גיליתי שיש לו ג'וק של הרי געש

הוא הבן זוג המושלם, מכיל דואג מפנק וקשוב

הוא חתיך ויפה בצורה בלתי רגילה שהיופי שלו מסנוור את כולם

אבל הלב שלו יפה כפול מיליון

ארבל יהוד, בת זוגתו של אריאל

דוד קוניו

דוד הוא אבא מעולה. בן אדם עם לב ענק, כזה שמכבד כל אדם, מדבר בגובה העיניים, ותמיד נותן תחושה שהוא רואה אותך באמת. הוא משחק עם הבנות הקטנות שלו כמו ילד – משתולל, מצחיק, ממציא משחקים. הוא אוהב את החיים, את המשפחה, את השגרה הפשוטה והטובה.

ב־7 באוקטובר, כשהחיים שלנו נעצרו – גם שלו נעצרו. דוד נלקח מביתו שבקיבוץ ניר עוז יחד עם אשתו וּבנותיו בנות ה-3, יולי ואמה.

יולי, אמה ושרון שוחררו – אבל דוד נשאר. עד היום. כבר שנה וחצי שהוא מוחזק בשבי בעזה, בלי קשר לעולם, בלי לדעת מה קורה עם בנותיו הקטנות, בלי לדעת כמה אנחנו מחכים לו. המשפחה שלו לא שוקטת לרגע. הילדות שואלות עליו כל יום. וכל מה שאנחנו רוצים – זה שדוד יחזור הביתה.

עידן שתיי

אז זה המתכון של עידן. אורז שהוא מאוד מאוד אהב. לקראת חג הפסח הוא תמיד שאל את אמא אם יש מהאורז הזה. והוא היה מגיע לאכול עוד לפני ארוחת החג.

עידן הוא ילד מדהים, מלא בשמחה, מלא בחיים. יצא למסיבת הנובה כדי לצלם, ולא חזר מאז, מאותה מסיבה. הוא סטודנט לקיימות. ומה שחשוב לו זה לעשות טוב בעולם. ככה הוא אמר לאחיו ב5/10/23, יום חמישי לפני שהכל קרה. הוא אמר שהוא שזה מה שהוא מייעד לעצמו בחיים, לעשות טוב ולהפוך את העולם למקום נעים ויותר נכון.

רני (רני) גואילי

רני גואילי הוא לוחם יס"מ, אדם שמגלם את המשמעות העמוקה של אומץ, לב, וחיים מלאים בשמחה.

הוא אחד כזה שאוהב לצחוק, אוהב לשמוח, אוהב מסיבות, ערך טוב וחברים טובים מסביב.

רני אוהב לחיות – באמת לחיות. עם כל הלב, עם כל הגוף, עם כל הנשמה.

בבוקר השחור של ה-7 באוקטובר, רני לא חיכה.

כשהכל בער – הוא יצא להגן על אזרחי ישראל ביד חזקה ובזרוע נטויה, בלי לחשוב פעמיים.

הוא נלחם בגבורה בקיבוץ עלומים – עד הכדור האחרון.

ורק אז – נחטף לעזה.

רני גואילי הוא גיבור ישראל.

ואנחנו לא נפסיק להיאבק עד שיחזור הביתה.

אל הערק, אל המסיבות, אל החיים.

רום ברסלבסקי

רום הוא בחור שאוהב את החיים, אוהב לצחוק, אוהב לבלות, אוהב לחוות והחיוך שלו זה משהו שאי אפשר לשכוח.

משהו שמסמל אותו מרגע ראשון שרואים אותו.

שלכל מקום שנכנס רואים אותו, שומעים והוא תמיד במרכז העניינים.

רום תמיד אהב לעשות שטויות עם החברים ותמיד אהב מסיבות טכנו והיה הולך אליהם קבוע. גם לסופ"ש של מסיבת הנובה הוא הגיע, גם כדי לעבוד שם באבטחה וגם כדי ליהנות מהמוזיקה שהוא אוהב.

מעדויות קיבלנו שהוא דאג שמר והציל שם המון מבלים שחייבים לו את חייו ועכשיו זאת ההזדמנות שלו להציל אותו!

רום אוהב כל כך חגים עם המשפחה-

בחג הקרוב, אל תשכחו אותו, תשמרו לו כיסא בשולחן ותתייגו אותו ואל תשכחו

להפיץ את שמו וחזרתו לבית. אנחנו צריכים אותכם איתנו

❤️Bring_rom_home

איתן הורן

איתן בן 38, גר בכפר סבא יחד עם אמו, הגיע לבקר את אחיו יאיר בקיבוץ ניר עוז, שניהם נחטפו יחד באותו הבוקר. חטופים שחזרו מהשבי דיווחו שפגשו בהם, מאז לא התקבל אות חיים.

איתן עלה ארצה בתוכנית נעל"ה (נוער עולה לפני הורים) בשנת 2002. הוא הגיע לקיבוץ גשר, אחרי שהוא סיים את הלימודים הוא עבד בכל מיני מקומות, אבל הוא בעיקר רצה לעסוק בחינוך בלתי פורמלי. מספרים עליו שהוא בן אדם פשוט, מצחיק, אוהב לעזור לכולם. בנובמבר החטופות שחזרו סיפרו כי שני האחים לא נמצאים יחד: "קיבלתי את המידע ממי שהיו איתם בשבי. אז הם לא היו יחד, אבל הם כן התראו שם. סיפרו לי שאיתן לא פצוע ושהוא משתדל להיות חזק. הוא דיבר עליי ועל האחים שלו, על האחיינים שהוא מתגעגע אליהם כל כך. הרבה סיפרו לי שהחיבוק האחרון שקיבלו לפני ששבו ארצה, היה החיבוק של איתן".

ענבר היימן

ענברי שלנו הייתה ילדה מלאת שמחת חיים.
מוארת ומלאת נתינה. עם צחוק מתגלגל וחיבוק חזק ואוהב.
ענבר הייתה אמנית רב תחומית ובעיקר אמנית גראפיטי
הידועה בשם פינק.
ב 7 לאוקטובר התנדבה במסיבת הנובה כהלפרית, שם
נחטפה ונרצחה.
האור של הבית כבה.
אין יותר חגים.
אין שבתות .
אין שום יום שמח.
אנחנו לא נרפה עד שהילדה האהובה שלנו חוזרת ובמהרה.

איתן מור

איתן מור, אח בכור מבין שמונה ילדים.
בחור מתוק וחייכן, חזק פיזית ומנטאלית, עם לב ענק, בעל חוש הומור.
חברותי מאוד, מוקף תמיד בחברים. הבית שלו תמיד פתוח לאנשים.
אדם חרוץ ונדיב. הכיבוד הורים שלו יוצא דופן.
איתן אוהב לבשל, לעשות ספורט.
איתן מגיל צעיר עצמאי מאוד, לפני כמה שנים שכר דירה נחלאות עם
חבר. תושבי נחלאות מכל הגילים יתחברו אליו מאוד. יש לו כלבה בשם נזי
שהוא אוהב אותה מאוד, אוהב לצאת איתה לריצות בגן סאקר.

איתן נחטף לעזה בצהרי שמחת תורה כמאבטח במסיבת הנובה.
באותו בוקר, פינה ועזר בטיפול בפצועים בשטח המסיבה.
בשלב מסויים, איתן ועוד מספר מאבטחים רצו עם קבוצה של כ- 50 מבלים
לחורשה סמוכה. שם הסתיר גופה של אחת המבלות, תחת אש וגילה תושיה
רבה בניהול הארוע בחורשה.

אוהבים ומתגעגעים מאוד!
מחכים לך בבית ❤️

אוריאל ברוך

אוריאל בן 35 נשוי לרחלי ואבא לשליו ואופק. בן לאמיר ונעמי ברוך.
מתגורר בגבעון. אוריאל בילה במסיבת הנובה יצא מהמסיבה לכיוון ביתו בשעה 6:45

7/10/23

בכביש 232 בסיבוב מפלסים סמוך לאנדרת חץ שחור. נורה ונחטף לעזה ע"י מחבלי
החמאס ימ"ש. אוריאל ברוך תמיד מוקף בחברים אהוב ואהוד על כולם.
כולם התאהבו באוריאל מהשניה הראשונה שפגשו בו. אוריאל חיבר בין אנשים מכל
המגזרים והדעות. אוריאל התרחק מלשון הרע ולא הסכים שידברו על אף אחד לשון הרע
בסביבתו. אוריאל בנאדם שתמיד שמח והחיוך לא יורד מפניו. אופטימי נצחי
רואה את העולם בוורוד, רואה רק את הטוב.

מכבד הורים בצורה לא רגילה.

תמיד שם כדי לעזור לכולם. לב ענק.

אבל יותר מכל אוריאל אוהב לרקוד ולהשתתף במסיבות ופסטיבלים בארץ ובעולם.

שבוע לפני 7/10/23

אמו של אוריאל נעמי אמרה לאוריאל "אולי די מספיק עם המסיבות?" ואוריאל ענה
אני חי במסיבה ואמות במסיבה.

אילן וייס

אילן וייס, בן 56 מבארי. נשוי לשירי, אב למיטל, מעין ונוגה. היה איש משפחה מסור. אילן היה מנהל התשתיות של קיבוץ בארי. תמיד היה לו חשוב שהכל יעשה במדויק וכמתוכנן ופעל לפי חוש הצדק שהוביל אותו. אילן היה איש של אדמה וטבע, אהב לטפח את הגינה שלו ואהב לצאת לטיולים ולרכיבות אופניים באזור. אהב את החיים הפשוטים ונהנה מהרגע.

תמיד נכון לעזור לזולת, נדיב, היה מעורב מאוד בחיי הקיבוץ. במקביל לעבודתו, התנדב כסגן ראש צוות החירום היישובי. אילן לא היה מונע מפחד, עשה הכל בשביל לשמור ולהגן על הקיבוץ שכל כך אהב. בבוקר השבעה באוקטובר, אילן נקרא לפתוח את הנשקייה לחברי כיתת הכוננות לאחר שהרבש"צ נהרג ויצא מהבית ללא היסוס במטרה להגן. בדרך לשם

נרצח ונחטף

אלון אהל

אלון אהל, בחור צעיר ופסנתרן מוכשר בן 24, נחטף על ידי מחבלי חמאס מפסטיבל נובה בישראל ב-7 באוקטובר ממיגונית הציפור ברעים, כאשר שניים מחבריו הטובים נרצחו (שגב קיזנר ז"ל ואיילת ארנין ז"ל). אלון, הבן הבכור ואח לרון (19) וענבר (14), הוא בחור צעיר וחברותי, מלא חיים ותקוות לעתידו. קצת לפני שאלון נחטף הוא חזר מטיול במזרח אסיה ובדיוק תכנן להתחיל ללמוד מספר קורסים באקדמיה למוזיקה של רימון.

גם אם לעולם לא פגשתם את אלון קשה לפספס את החיוך הגדול והעיניים הטובות שלו, עיניים שמסתכלות על החיים בפשטות, באהבה, בטבעיות. כאילו שנולדו לחופש, שנולדו לחקור וללמוד. אלון הוא חבר טוב ומסור לחבריו ואוהב מאוד להיות עם אנשים. מגיל צעיר אלון מאוד עצמאי, יודע לדאוג לעצמו, מחושב ומתכנן את צעדיו.

לאלון יש כישרון יוצא דופן לפסנתר, אהבה שגילה כשהיה בן 10. הנגינה, מגיל צעיר, היתה לו טבעית וזורמת, היוותה עבורו אמצעי לביטוי והמוסיקה הפכה לחלק משמעותי בחייו. אלון למד ואהב מוזיקה קלאסית, אבל הוא תמיד ג'אזיסט בנשמתו, נהנה להשתתף בג'אזים ולא לתר. חברים ובני משפחה אומרים שאלון תמיד נראה מחובר לפסנתר בלתי נראה; הוא מריץ קטעי מוזיקה בראשו ונוקש באצבעותיו כאילו מנגן בפסנתר. אלון הוא אדם של חברים, מסור לחבריו ואוהב להיות עם אנשים. מגיל קטן אלון אוהב מכוניות, עוד לפני שידע לדבר הוא ידע לזהות מכוניות לפי הסמל שלהם ומאז מיעץ לכל מי שרק שואל איזו מכונית הכי כדאי לקנות.

לאחרונה התקבלו דיווחים מהחטופים ששוחררו- אלי שרעבי, אור לוי ואליה כהן, שאומרים כי אלון פצוע במצב קשה, הוא איבד את הראייה בעין ימין שלו ונמצא בתנאים בלתי נתפסים. אנו קוראים לכם לעזור לנו ולעשות ככל הדרוש כדי להצילו באופן דחוף.

בר קופרשטיין

בר קופרשטיין עבד בתור מאבטח במסיבה ברעים וכשהתחילו להגיע המחבלים בר נשאר לעזור למשטרת ישראל ולשאר צוות האבטחה, בנוסף בר בתור חובש, נתן טיפול ראשוני למשתתפים במסיבה שנפצעו מהמחבלים במקום להציל את חייו ולברוח. לצערנו לאחר מכן נודע לנו דרך סרטון שבר חי וחטוף בידי המחבלים הארורים. בר הוא האח הבכור מבין 5 אחים קטנים והוא המפרנס העיקרי במשפחה. אבא של בר, טל קופרשטיין היה חובש מתנדב על אופנוע איחוד הצלה ובעת שנסע להציל ילדה בת 4 שעברה תאונת דרכים עבר בעצמו תאונה קשה, היה מאושפז במשך יותר משנה ומאז הוא סיעודי ואינו יכול לעבוד. לכן בר מאז התיכון המפרנס העיקרי בבית ודואג לרווחת וכלכלת המשפחה.

בר הוא ילד מאוד משפחתי. אוהב לשחק כדורגל, לצאת עם חברים שלו ואוהב לשחק עם אחיו הקטן

נשמח שתתפללו למען בר. בר אברהם בן ג'וליה

בעזרת השם שבר וכל החטופים יחזרו במהרה, ושנדע ימים טובים יותר.
רק ביחד ננצח!

דרור נולד בינואר 1975 בקיבוץ רעים ונרצח בשביעי לאוקטובר בביתו בבאר.

דרור נגד ברעים, בן לויבל ודורית, אח לדנה ואלעד. המשפחה והחברים מספרים איך לאורך כל החיים הייתה לדרור תכונה של שקט פנימי, שסייע לו להיות חבר ובן משפחה מדרים, ומן המור דק וטוב לב, שליווה אותו בכל תחנות החיים. דרור אהב כדורסל, מוזיקה, אוכל טוב, טיולים עם חברים ונסיעות.

דרור הכיר את יונת, שנדלה בבאר, והם הקימו משפחה מיוחדת ואוהבת יחד עם ילדיהם יהל, נעם, עלמה ועם נלה הכלבה. האהבה של דרור לאירוח וההבנה שלו בבישול התלכדו בעבודתו במחלבת באר, ובעסק הקיטרינג שהוביל בתוכה, וגם באווירה בבית שבנו דרור ויונת – מוקפים חברים שלהם ושל ילדיהם, עם המאכלים הטעימים שדרור בישל והחפצים היפים ששיצבה וליקטה יונת; מייסדת ומנהלת גלריה 'עיונה' בבאר. כשהיה נער, דרור שיחק כדורסל בקבוצת 'הפועל אשכול', והצטיין בתפקיד הרכז – מי שתפקידו למסור את הכדור לאחרים ולסייע להם להצליח. עם השנים וכאבי הברכיים, כחתו משחקי הכדורסל, והוא מצא מקום בקהילת מתרגני 'בריתו יונה', שם יכול היה לתרגל ולהתקדם פיזית וגופנית, להעמיק בחיבור ובשקט הפנימי, ואף ללמד אחרים ולתרום להם.

כאבא, בן זוג, בן את, עובד, חבר, מתרגל ושוותף לקהילות שונות, דרור הביא איתו מעלות של רגע, עשייה, אוזנים קשובות וידיים טובות. ידע להפיץ מתחים וכעסים בעצם נוכחותו.

עם השנים, ילדיהם של דרור ויונת התחילו להתבגר ולמצוא לעצמם נתיב עצמאי. ההתרגושות המשפחתית הייתה גדולה כאשר יהלי סיים ללמוד בקיץ 2023 ויצא להתנדב בשנת שירות.

בשבת של השביעי לאוקטובר, כמה ימים לאחר ששבו מחופשה באירופה, דרור ויונת היו בביתם בשכונת הכרם באר עם נעם שהיה בן 16 ועלמה בת ה-13 המחבלים התקיפו את ביתם בידי ובהצתה, עד שפרצו לממ"ד. ממש בשנייה האחרונה, דרור ויונת הצליחו לחלץ את עלמה ונעם מהחלון. הילדים ברחו באומץ רב, נתפסו ע"י המחבלים ונחטפו בחיים לתוך רצועת עזה, מבלי לדעת מה קרה להוריהם. נעם ועלמה שרדו את תקופת השבי בגבורה עילאית, ושוחררו לאחר 50 ימים. דקות לאחר החילוץ שהצילו את חייהם, גם יונת וגם דרור נתקלו במחבלים ונורו למוות.

במשך 7 חודשים לא היה ידוע מה קרה לדרור, ואם הוא נחטף חי או מת. תמונתו המחייכת והקורנת הפכה לסמל ישראלי ועולמי לחטופים המופקרים בעזה. בחודש מאי 2024 נודע כי דרור נהרג במתקפה, וכי נפגמו נחטפה בזמן כתיבת שורות אלו. הוא עדיין היה חטוף ולא הובא לקבורה בבאר.

דרורי היקר – אדם שואף שלום והרמוניה, שמותו השאיר חלל עצום ובלתי נתפס בחיים של ילדיו, משפחתו, חבריו וכל הקהילה שסבבה אותו. אין לנו אלא להודות על הזכות שהייתה בחלקנו לחיות לצידו, ולהמשיך להשתדל להיות יחד, לאהוב ולתמוך בכל המתאבלים על מותו ולזכור את החיוך היפה וטוב הלב שלו.

יהי זכרו ברוך

בן חורין

הזר גולדין

בן חורין.
אני לא רוצה להיות חופשי בלי דאגות,
בלי אחריות.
זה קטן, זה לא אמיתי,
לא מצמיח ולא צומח.

אני רוצה להיות בן חורין
שהוא עבד ה' וישראל עמו -
באמת, כמו איש אדמה שמעבד אותה
ומצמיח ממנה את כל היופי שטמון בה - בנפשו, בנשמתו.

חירות של הרוח על הלוחות -
השמים האינסופיים.
מרחבים עצומים שמופיעים בסוף
בָּאֵבן, בארץ, באדם ומגדילים אותו!

לצאת מהקטנות שלי,
להצטרף לגדולה של העם שלי
ולגלות שהכל בעצם
טעון בנו עמוק בפנים כל הזמן.
וכל מה שצריך זה... לשאול!

"חייב אדם לראות עצמו
מקל ביד, שק על הגב,
להיות כבול בעבדות
שונה ומשונה במצרים.

עד לפה זה יחסי קל.
להרגיש את המרחק,
את הקוצים, את הקלקול,
את השאלות...
כל אחד עם התסבוך שלו.

אבל לצאת מעצמך
ולהצטרף לתנועה הגדולה,
לעם הגדול שיוצא ממצרים,
שנאמר, עוד יותר קשה.

יד חזקה וזרוע נטויה
שממשיכה ונֹאֶלֶת.
להאמין שגירשנו את החמץ שבנו,
שנלחמנו בעומק שזינב בנו,
להיות בן חורין באמת!

יונתן (יונתי) סמרנו

יונתן סמרנו - יונתי שלנו - תמיד היה ילד עם ראש של איש עסקים ולב ענק. אפילו בלידה, הוא כבר ניהל את המשא ומתן הראשון שלו עם אמא שלו, במשך שלושה ימים... וככה הוא המשיך - חדור מטרה, ממוקד, לא מוותר. בגיל 8, כשביקש מאמא מערכת תופים ליום ההולדת, היא הסבירה לו שעדיף שיחסוך ויקנה אותה בגיל 9. אבל יונתי לא חיכה. הוא נכנס לחדר, לקח את הטלפון, וחייג אחד-אחד לכל הדודים, לסבא ולסבתא: "יש לי יום הולדת, תבואו לחגוג איתי. במקום עוד צעצוע או חולצה - תביאו לי כסף. 250 ש"ח נראה לי מתאים..."

וכמו קסם - כולם, בלי לדבר ביניהם, הביאו בדיוק 250 ש"ח. למה? כי הוא ידע איך להדהד מטרה. הוא הבין כבר בגיל 8 מהי הנדסת תודעה, איך לגרום לאנשים ללכת איתו, איך לבחור במשהו משמעותי ולהוביל אליו בעדינות, בהתלהבות, באמונה. יונתן ידע כבר אז: כשיש לך מטרה - אתה פועל בשבילה, אתה לא מחכה, אתה לא מפחד לבקש, ואתה לא מוותר.

היום, כשאנחנו נלחמים על החזרת יונתן מהשבי, אנחנו פועלים בדיוק בדרכו. מהדהדים, מתכווננים למטרה, לא מרפים. כי יונתי תמיד ידע להשיג את מה שהוא רוצה - ועכשיו אנחנו רוצים רק דבר אחד: שהוא יחזור הביתה. לכן בחרנו לפתוח כל ערב שני עם הסיפור הזה - כי יש בו משמעות, יש בו הצלחות, והצלחות צריך לשכפל. נעשה ונצליח - ויונתי, וכל החטופים, יחזרו הביתה.

אביתר דוד

אביתר דוד, בן 23, גר בכפר סבא עם הוריו ואחותו הקטנה. אביתר בחר שליו ואכפתי שאוהב את החיים הטובים. כל החברים שלו מספרים שהוא הפסיכולוג של החבורה. יש לו 3 גיטרות בחדר והוא מנגן על כולן, לפעמים שעות ברציפות. אם יש משהו שאביתר אוהב - הוא משקיע בו עד הסוף. אביתר אחראי משמרת במסעדה בהוד השרון, חוסך כסף כדי לטייל בעולם עם חברים. מתכנן לטוס לתאילנד ולהמשיך ליפן. מוזיקה היא חלק גדול מחייו של אביתר, הוא נגן גיטרה מוכשר ואוהב לנגן ולשיר עם המשפחה. אביתר חולם ללמוד הפקה מוזיקלית. הוא אוהב ללכת למסיבות ופסטיבלים עם חברים, לרקוד ולשחק משחקי מחשב. אביתר תמיד מוקף באנשים שאוהבים אותו, והוא אוהב את החיים, אוהב לחגוג אותם ומעריך ונהנה מהדברים הקטנים. אביתר אוהב את המשפחה שלו מאד, בן אוהב ואח מחבק. ב7.10 אביתר הלך לחגוג בפסטיבל נובה עם חבריו גיא, רון ועידן. כשהמתקפה הרצחנית החלה, הם הצליחו לעזור לאחרים וניסו לברוח. במהלך הבריחה רון ועידן נרצחו באכזריות ואביתר וגיא נחטפו לעזה. כמה שעות לאחר מכן משפחתו מגלה על החטיפה מסרטונים שחמאס פירסם בטלגרם, בהם אביתר מתועד קשור, מובל ומפוחד בתוך רצועת עזה. מאז שאביתר נחטף, אנחנו מקיימים ג'אם ששן בכיכר החטופים כל יום חמישי בערב וכל שבוע מגיע אומן אחר לפתוח את האירוע.

יוסף חיים אוחנה

יוסף חיים אוחנה, בן 24 מקריית מלאכי, הוא צעיר מלא חיים ואהבת אדם. הוא עבד כברמן במסעדת "אריא" בתל אביב, וחלם ללמוד קואצ'ינג, תוך שהוא מרבה לקרוא ספרים בתחום. חבריו מתארים אותו כאדם מתוק מדבש, שתמיד נכון לעזור ולתמוך בסובבים אותו.

ב-7 באוקטובר 2023, יוסף חיים השתתף במסיבת "נובה" ליד קיבוץ רעים. כאשר החלה מתקפת הטרור, במקום להימלט, הוא נשאר לסייע לפצועים ולהעבירם לחובשים ולאמבולנסים. במהלך הניסיונות לברוח, הרכב שבו שהה נפגע מטיל RPG, ומאז נעלמו עקבותיו. לאחרונה, משפחתו קיבלה אות חיים ממנו, מה שמחזק את התקווה לשובו הביתה.

איתן לוי

איתן בן 53,

איתן הוא נהג מונית מבת ים, ויש לו שתי אהבות גדולות בחיים: בנו שחר ושתי הכלבות שלו. הוא אוהב לטייל ולאכול עם בנו במסעדות בשר ולצאת עם הכלבות שלו בכל שבת לגינות כלבים. כל מי שהכיר את איתן העיד על טוב ליבו הגדול. איתן הותיר אחריו משפחה גדולה ורחבה את בנו שחר, אביבה, חן, סאני, ריף וריבר.

ב7/10 בשעות הבוקר איתן הסיע לקוח שלו לשטח הנובה בחזור משטח הנובה נתפס בידי המחבלים.

איתן היה מוגדר מנותק קשר כ40 יום ולאחר 62 יום המשפחה התבשרה שאיתן נרצח וגופתו מוחזקת בעזה

טל חיימי

לטל יש חיוך שמספר כמה הוא טוב לב, כשהוא מחייך העיניים שלו קצת נעצמות ויש לו קמטים של חיוך מסביבן.

משקפי השמש כמעט תמיד על הראש והלדרמן בחגורת המכנסיים. טל לא מדבר הרבה אבל כשהוא מדבר הוא אומר את הדברים הכי נכונים ומדויקים.

את חג הפסח חגג לרוב בחדר האוכל של הקיבוץ, בליל סדר קיבוצי.

התוכנית התרבותית של הערב מנצחת את האוכל.

בבית אהב את עוגיות הבוטנים הקניות לצד אספרסו.

בתקופה סביב פסח שדה הנוריות של ניר יצחק פורח בשיא תפארתו וטל היה נוסע עם הילדים, בכל הזדמנות לשדה. הולכים בין הערוגות, קוטפים את הנוריות ומכינים זרים צבעונים ואחר הצהריים פותחים פק"ל מתחת לשקמה ושותים תה עם עוגיות.

גיא אילון

גיא אילון, בן 26, מתל אביב, היה אדם מלא חיים, שמאוד אהב להשתתף במסיבות טבע ולחזות את החיים באופן מלא. לפני החטיפה, גיא היה צעיר שאהב את החיים, את החופש ואת החיבור לאנשים. הוא היה מאוד חברתי, מלא בגרות ובעלי יכולת נתינה גבוהה. הוא נהג לבלות עם חברים ומשפחה, תמיד עם חיוך ושמחת חיים. גיא היה בן משפחה אוהב ותומך, והוא תמיד שמר על קשרים הדוקים עם הקרובים אליו.

ב-7 באוקטובר 2023, במהלך מתקפת הפתע של חמאס על מסיבת הטבע "נובה" שנערכה ליד קיבוץ רעים, גיא נפצע ונחטף. במשך זמן רב לא היו חדשות ממנו, והמשפחה חיה בחרדה ובדאגה. לאחר זמן, עם ההודעה הקשה מצה"ל, התברר כי גיא מת מפצעיו בשבי, והידיעה על מותו הותירה את בני משפחתו, חבריו וקהילתו המומים וכואבים. גיא היה דמות אהובה ואבודה, והשאיר חור גדול בלבבות כולם.

גיא גלבוע דלאל

גיא גלבוע דלאל בן 23, מאלפי מנשה, נחטף ממסיבת "הנובה" ב-7 באוקטובר, 2023, לפני כשנה וחצי. גיא הוא אדם חיובי, תמיד עם חיוך, מצחיק ואהוב, רואה תמיד ורוד, תמיד מוקף בחברים, שמח ונעים. הוא תמיד מסתכל על הטוב בכל אחד, רואה רק את החיוב ואת התכונות הטובות של כל אחד. טרם חטיפתו, גיא עבד בחברת "סודה-סטרים" ולמד תכנות, כאשר חלומו הגדול של גיא, הוא לטוס ליפן, מגיל קטן, גיא אהד סדרות אנימה ואת התרבות היפנית, דבר שהפך למציאות כאשר גיא החליט שהוא רוצה לטוס לראות את פריחת הדובדבן היפני. גיא בחר ללמוד לדבר, לקרוא ולכתוב ביפנית, כדי להרגיש את יפן האמיתית ולהתחבר אליה באמת, ובכך לתקשר עם המקומיים בצורה הטובה ביותר. גיא מאוד נהנה ממשחקי כדור, הוא מעריץ של קבוצת "מכבי חיפה", בנוסף, לגיא יש כלבה- "לוסי", שאיתה הוא היה משחק בכל יום כשהיה חוזר מהעבודה, ועדיין היא מחכה לו. בנוסף, גיא מאוד אוהב להכין ולשנש- פיצות, עוגיות חמאה, פנקייקים וכדורי שוקולד עם סוכריות (ולא עם קוקוס). גיא הוא אח אמצעי- לגל ולגאיה, שההפרש בין כל אחד מהאחים הוא 7 שנים, אך זה לא מפריע להם להיות שלישיית האחים הכי טובה בעולם, והם ילדיהם של אילן ומירב שאוהבים אותם כל כך. פסטיבל "הנובה", היה הפסטיבל הראשון של גיא, אליו חיכה במשך חודשים בציפייה רבה יחד עם חבריו- רון צרפתי ועידן הרמתי, זכרם לברכה, ואביתר דוד שנחטף יחד איתו. בליל המסיבה, גל אחיו, הגיע למתחם הנובה, בכדי להפתיע את גיא, ובשעת המתקפה דרכיהם נפרדו וגל ניצל. מעדויות של חטופים ששבו והוחזקו יחד עם גיא ואביתר, הם נמצאים תחת איום יומיומי ובסכנת חיים, הם מעונים בדרכים שונות של הרעבה והצמאה, שותים מים בטעם דם ומלח, ולעיתים גם מהאסלה, יושבים שבועות עם שקיות על הראש, קשורים ועושים את צרכיהם בבור מנהרה, בה הם יושבים בעומק של 38 מטרים מתחת לאדמה ובגובה שאדם נורמלי לא יכול לעמוד בו. גיא חייב לחזור הביתה!

רון אנגל

רון אנגל, בן 54, נחטף לעזה בתאריך 7.10 ונרצח בשבי החמאס. צלם מקצועי וחובש רפואת חירום מתנדב במד"א מרחב נגב.

"הוא תמיד חייך, זה היה סימן ההיכר שלו"

רון אנגל, בן 54, תושב ניר עוז, נפל בקרבות בקיבוץ ונחטף ע"י חמאס במתקפה ב-7.10 ונרצח בשבי החמאס.

רון היה נשוי לקרינה, ואב לטום, מיקה, ויובל. צלם מקצועי וחובש אופנועים. חובש רפואת חירום מתנדב מד"א מרחב נגב. סיים לאחרונה לימודי חוץ בנושא קווי מים, בקיבוץ עסק כלול ובחידוש רהיטים.

רון יצא להילחם במחבלים שפשטו על קיבוץ ניר עוז בשבת בבוקר, משאיר בחוסר ברירה את אשתו ובנותיו מיקה ויובל בממ"ד.

רון היה אבא מושלם וחבר מדהים עם חיוך תמידי על הפנים ומלא חוש הומור.

המוטו של רון לחיים היה: always look in the bright side of life

המשפחה מנסה להמשיך את דרכו. מתגעגעים אליו מאוד ולא יוכלו להמשיך עד שכולם אבל כולם יחזרו.

מתן אנגרסט

מתן הוא איש אהוב על כולם, תמיד הוא מוודא ודואג שכל החברים
בהרגשה טובה .

הוא הבן אדם הכי מצחיק וחיוכי שיש בעולם. הוא ידע למצוא את הטוב
בכל מקום שהוא נמצא בו.
החלום שלו להתחיל ללמוד כמהנדס בטכניון בעקבות אימו.

האהבה הכי גדולה שלו בחיים היא מכבי חיפה, הוא אוהב לחיות את
החיים כמו כל ילד בגיל שלו , לצאת למסיבות , לשחק כדורגל במגרש
עם החברה ופשוט לחיות את החיים הפשוטים.

תמיר אדר

תמיר, בן 38, דור שלישי בקיבוץ ניר עוז, חקלאי ואיש חינוך, איש של אדם ואדמה, אנשים ומרחב. תמיר הוא החבר הכי טוב של כולם, איש שיח עמוק, רגיש ולא שיפוטי.

תמיר אהב מאד את משפחתו, נהג לטייל איתם בכל הזדמנות, לחזור מהעבודה ולצאת לראות את השקיעה עם אשתו הדס וילדיו אסף ונטע, להכין כוס תה חם ולהנות מפשטות הטבע.

תמיר תמיד פישט את החיים ואהב אותם בפשטותם- הוא טען ש "החיים פשוטים אם לא מסבכים אותם" ואכן תמיד פישט אותם. אין בעיה שהוא לא מצא לה פיתרון- כי הכל פשוט.

תמיר יצא בבוקר 7 באוקטובר להגן על קהילת ניר עוז והגבול בעודו משאיר בממד את אשתו הדס וילדיו אסף ונטע. לאחר כשעתיים וחצי בהגנה על היישוב- תמיר נפצע קשה, נחטף ולא שרד את הפציעה.

משפחתו קיבלה הודעה ביום 4.1.24 ומאז נאבקת להשיבו לקבורה באדמה אותה אהב- אדמת ניר עוז.

יוסי שרעבי

יוסי היה איש אוהב אדם, אכפתי וידוע במסירותו לכל עובדיו ומלא בשמחת חיים. יוסי ידע למצוא הנאה בדברים קטנים כגדולים, הוא היה איש צנוע ועניו שתמיד מזער את הצלחותיו, לא הייתה בו יוהרה.

מעל להכל יוסי היה איש משפחה ובית.

לצד אהבתו הגדולה למשפחתו הוא אהב מאוד ספורט אקסטרים, לטייל בארץ ובעולם, לטפס ולגלוש מצוקים, לגלוש בים, כדורגל ועיסוקים אחרים שמאופיינים באנרגיה ובאדרנלין. היה לו חוש הומור נהדר וטוב ליבו אפיין אותו יותר מהכל.

בשבת 07.10.2023 חדרו מחבלים לביתם של יוסי ונירה, ובנותיהם: יובל, אופיר ואורן בקבוץ בארי.

יוסי נחטף ביחד עם אופיר אנגל בן הזוג של יובל ביתו ועם עמית.

יוסי הוחזק בשבי 100 ימים עד שנרצח.

נכון לתאריך זה

גופתו עדיין מוחזקת בשבי החמאס.

יהי זכרו ברוך

עמרי מירן

עמרי, עמרלי, ניוטרל, אנטוניו
בבוקר מטפל בצמחים ודואג ליופיו של הקיבוץ.
בערב מטפל באנשים ודואג לגוף ולנפש של כל מי שמסביבו.
בן ואח אוהב, מעריך ותומך.
בן זוג מדהים, דואג, אוהב, תומך ומכיל ללישי.
אבא גאה, מעורב, אוהב ונוכח בכל שניה של רוני ועלמא.

עמרי האיש שכולו טוב שמושיט יד לעזרה לכולם.
האיש עם החיוך הכי קורן, אמיתי ומחזק.
האיש עם המבט מלא משמעות, עומק, אור ושקט.

עמרי נחטף מקיבוץ נחל עוז לעיני אשתו ובנותיו. סרטון בו הוא מופיע פורסם מטעם
חמאס ב 27.04.24.

ב- 11.04.25 עמרי יציין יום הולדת שני בשבי. יום הולדת 48.
עמרי הוא הגבר המבוגר ביותר אשר שורד בחיים בשבי חמאס.

נמרוד כהן

נמרוד כהן הוא לוחם שריון בן 19 מרחובות, שנחטף לעזה במהלך מתקפת ה-7 באוקטובר 2024. נמרוד, בוגר בית הספר "אורט רחובות", מוכר כנער שקט עם עיניים טובות וחיוך מאיר. הוא אוהב טבע, טיולים והשתתף בחוגי סיירות. אחד מסימני ההיכר שלו הייתה קובייה הונגרית, אותה נשא עמו לכל מקום – אפילו בטנק ממנו נחטף נמצאה קובייה מפויחת.

בבוקר ה-7 באוקטובר, נמרוד היה בצוות טנק סמוך לקיבוץ נירים, כאשר הטנק הותקף ונמרוד נלקח בשבי לעזה. מאז, משפחתו נאבקה להשבתו. לאחרונה התקבלו סימני חיים מנמרוד, כולל מסר שהועבר באמצעות חטופים ששוחררו, בו אמר: "אני בסדר, אל תדאגו, אני אוהב".

עפרה קידור

עפרה הייתה נשואה לסמי שנרצח גם בשבת השחורה. היא הייתה בת 78 בספטמבר. עפרה הייתה אישה צנועה ואהבה את ההנאות הקטנות בחיים כמו גלידות, והנכדים היו נהנו ללכת אליה ולהתפנק על גלידה. עפרה היא אמא לאלעד אורן ויעל. יעל בעלת צרכים מיוחדים ועפרה הייתה כל עולמה. בעשור האחרון עבדה בפינת החיי בקיבוץ והייתה השראה לכל החברה הצעירים שעבדו איתה. עפרה אומנם עשתה המון ספורט אך הייתה לה חולשה למתוקים. היא הייתה סבתא מיוחדת והנכדים העריצו אותה. בכל אחד מהם יש משהו ממנה. עפרה ספורטאית בנשמה ולא פספסה אף יום של הליכה. כתושבי העוטף חווינו לא מעט ימים של אזעקות ומי שמכיר את עפרה יודע שזה לא הזיז לה. היא אמרה שהליכה לא מפספסים. בשבת השחורה יצאה לעשות את ההליכה האחרונה בחייה בשעה 5 בבוקר, לקראת חזרתה לקיבוץ החלו קולות הצבע האדום. התקשרנו אליה כי ידענו שהיא בהליכה. במהלך השיחה הקשה, היא אומרת שבדואים יורים עליה, תוך כדי שאלעד מנסה לומר לה איך להגן על עצמה, שמענו את קולות היריות והצרחות שנשארו חקוקות במוחנו. את עפרה כבר לא ניתן להציל, רק לתת לנו את הזכות לקבור אותה בכבוד באדמה שכל כך אהבה ולתת מרגוע לנשמה שלה. בפסח יעל ביתה שכל כך אהבה הייתה מגיעה לבלות איתה לאורך כל החג. ההנאה הגדולה שלה הייתה סלט פירות, אך בערב החג התפנקה על מרק קניידלך

שגב כלפון

בכל פסח יש מריבה על הפסטלים של סבתא רחל ושגב מחכה
במיוחד לפסטלים שלה כל חג הוא מגניב לו איזה כמה אקסטרה
כי הוא פשוט מכור אליהם

שגב זה הבן אדם הכי מצחיק שתכירו כל ארוחה או מפגש
משפחתי הוא משאיר את כולם עם בטן כואבת ולא רק בגלל כל
האוכל שהם אכלו אלא בגלל שהוא קורע מצחוק.

לשגב יש את החיוך והעיניים הכי יפים שתראו אפשר לקרוא
אותו רק במבט ואין אחד שלא מתאהב בו מהרגע שהוא פוגש
אותו

אנחנו כל כך מתגעגעים לשגב וכל כך מחכים כבר שיבוא לשבת
איתנו בשולחן החג, הבית ריק בלעדיו.

עומר נאותרה

עומר נאותרה בן 22.

אזרח ארצות הברית שהגיע לארץ כדי להתגייס ולהגן על המדינה, התגייס לשריון, ויצא לקצונה.

עומר בחור ספורטיבי ובתיכון היה הקפטן של נבחרות הכדורסל, כדורעף, וכדורגל בבית הספר שלו.

הוא אוהב חתולים בצורה יוצאת דופן, ובכל מקום שהגיע אליו בארץ יש איזו חתולה שמחכה לשובו.

הוא בחור שכולם מסתדרים איתו וכולם אוהבים אותו, הוא גורם לכולם להרגיש טוב עם עצמם, הוא מצחיק את כולם.

כשאנחנו משחקים משחקי קופסה יוצא מעומר הצד התחרותי שלו ואם במקרה הפסיד אנחנו נשחק שוב ושוב עד שינצח.

ב-7/10/2023, עומר יצא להגן על המדינה, הוא נרצח באותו היום וגופתו מוחזקת בעזה.

תמיר נמרודי

תמיר נמרודי הוא חייל צה"ל בן 28 מהיישוב נירית שבשרון, המוחזק בשבי חמאס מאז ה-7 באוקטובר 2023. תמיר שירת כמש"ק חינוך במפקדת התיאום והקישור (מת"ק) עזה, תפקיד שבו השקיע רבות והביע רצון להתקדם לקצונה בתחום החינוך. הוא התגייס עם פרופיל נמוך, אך התעקש לשרת בתפקיד משמעותי, והמסגרת הצבאית תרמה לו רבות. תמיר ידוע כאדם ערכי, חייכן וחברותי, שאהב להתחבק ולהעניק חום לסובבים אותו.

ביום החטיפה, תמיר היה אמור לצאת הביתה, אך התנדב להישאר בבסיס כדי להחליף חבר. במהלך מתקפת הטרור, הוא נחטף יחד עם חבריו לשירות, רון שרמן וניק ביזר, שנרצחו בשבי וגופותיהם הוחזרו לישראל. מאז החטיפה, משפחתו של תמיר לא קיבלה כל מידע או אות חיים ממנו, והם מתמודדים עם חוסר ודאות קשה.

אריה (זלמן) זלמנוביץ

אריה (זלמן) זלמנוביץ ז"ל, בן 85 בהרצחו.
חבר קיבוץ ניר עוז וממקימיו. נולד בחיפה כבן יחיד להוריו,
והגיע אל קיבוץ ניר עוז במסגרת גרעין נח"ל של השומר
הצעיר. היה כל חייו איש אדמה שעסק בחקלאות והתמחה
בגידול חיטה. איש ספר ובעל ידע רחב בנושאי היסטוריה
וידעת הארץ. אב לשני בנים וסב לחמישה נכדים.
נחטף מביתו ב- 7/10/2023 והוחזק בשבי החמאס עד הרצחו
ב- 17/11/2023.

לעידן עמדי (הסופרמן שלנו)

אני מתרגשת מאוד לכתוב לך את המילים האלה.

אני רוצה לשלוח לך משהו, לא סתם. מתוך חיבור אמיתי, מתוך הערכה העצומה על מי שאתה ועל הדרך שלך לחבר אותנו-בכאב, בזיכרון, וגם בתקווה

אני עדיין לא מאמינה שהייתי בהופעה שלך. הרגע שבו הנפת את השלט של איתי, שכולם יראו, פשוט ריגש אותי בטירוף. זה משהו שאני לא אשכח בחיים. אני מעריצה שלך כבר הרבה לפני ה-7.10, אבל מאז - הכל קיבל משמעות אחרת. הפציעה שלך, האובדן שלנו... זה מרגיש כאילו כולם מחוברים איכשהו, דרך הכאב אבל גם דרך הכוח להמשיך קדימה.

אז שלחתי לך כמה דברים קטנים ממני, מכל הלב: מדבקות של איתי, סיכה של איתי שני צמידים-אחד עם הכיתוב "צמיד גיבורים איתי חן"-איתי קיבל את הצמיד הזה כי בזמן שנפצע באצבע בטיול משצ"ים(זה סיפור בפני עצמו...), והשני עם השם של איתי בצבעים שאתה אוהב - צהוב-שחור של בית"ר ירושלים. (אמא שלי מכינה אותם)

ומתכון של עוגת שוקולד עם מצות- כי בוא נודה באמת, מי לא אוהב מצה עם שוקולד? אני מאחלת לך המון בהצלחה בסיבוב הופעות באר"ב. אני בטוחה שתכבוש גם שם את כולם כמו שאתה עושה פה. תודה על כל מה שאתה עושה, על המוזיקה שלך, על הלב הענק שלך. אני מקווה מאוד שנתראה שוב בקרוב וגם שבהשבתו של איתי תוכל לשיר את כאב של לוחמים, בהלוויה צבאית לגיבור שלנו

אני רק יכולה לקוות שהמודיעין טועה, ושעוד יהיה לזה סוף אחר 🤝🙏🤝🙏🤝🙏

כל משפחת חן מאחלת לך ומשפחתך חג שמח ובשורות טובות לכולנו במהרה 🤝

תודה רבה ממני מכל הלב ברית ישראלי

0525551035

וכמובן חיבוק גדול למתן 🤝

עידן אלכסנדר

עידן אלכסנדר בן 21. עלה לארץ ישראל מניו ג'רזי ארה"ב עם גרעין צבר לאחר סיום לימודיו בתיכון והתנדב לשרת בצה"ל בחטיבת גולני ולהגן על הארץ אותה הוא כל כך אוהב. באותה השבת ארורה הוא היה במוצב על גבול עזה ולאחר שיחת טלפון קצרה עם אמא שלו שהייתה בישראל הוא נחטף. מאז היו מספר סימני חיים מחטופים ששבו הביתה שחלקו עם המשפחה סיפורים על עידן מתוך השבי. סיפורים של תמיכה, עידוד וחיזוק שעידן עשה שם בשבת השחורה עם אנשים הרבה יותר מבוגרים ממנו שנחטפו מהמיטות בפיג'מות והוא היה שם בשבילם. ועוד סיפורים שעידן שיתף על החיים שלו בניו יורק עם המשפחה. בסוף נובמבר 2024 חמאס שחרר סרטון שבו בפעם הראשונה המשפחה ראתה ושמעה את עידן לאחר 421 ימים. אות חיים משמעותי מאוד. מאז השביעי באוקטובר הוריו יעל ועדי אחותו ואחיו הקטן ושאר המשפחה בתל אביב ובכל הארץ נלחמים על השבתו הביתה.

עידן הוא אח בכור לאחות בשם מיקה (18) ואח בשם רועי (14). אח טוב ואוהב שאין לתאר. תמיד מחבק ועוטף אותך בחום ואהבה. בפוסטר של עידן רואים את החיוך העדין והטוב של עידן. העיניים שלו מדברות אלייך וטוב ליבו נחשף. זה עידן שלנו. האור שלנו בבית. עידן מאוד חברותי ומגיע מקבוצה גדולה מאוד של חברים בארה"ב ובישראל. איכפתי, אחראי ותמיד יהיה זה שבאמצע הלילה אפשר לצלצל והוא יהיה שם בשבילך. אוהב מסיבות, הופעות, שחיין מקצועי וחובב ספורט אתגרי. אוהד מושבע של NBA ו UFC. החג האהוב על עידן זה חנוכה זה חודש הולדתו. עידן ציין את יום הולדתו ה-28 וה-21 בשבי חמאס. הקהילה בארה"ב ובישראל מחכה בציפייה שהוא יחזור הביתה בריא בגופו ובנפשו. מתפללים לרגע שנוכל שוב להתאחד ולהיות שלמים.

שי לוינסון

סמ"ר שי לוינסון, 19, מפקד טנק, נפל ב7.18 תוך כדי לחימה במחבלים וגבורה יוצאת דופן כבר מגיל צעיר שי ניכר בשמחת החיים שלו, באהבתו לאנשים ובנכונותו לתת מעצמו לאחרים. שי היה יכול לבחור בדרך אחרת. הוא התאמן בשנות נעוריו בקבוצת הכדורעף של עילבון, כפר ערבי נוצרי, ותוך כדי למד להכיר את האנשים ותרבותם והאמין בדו הקיום בכל ליבו. מעמדו כספורטאי פעיל העניק לו פטור משירות קרבי, אך מבחינתו זו לא הייתה אופציה. הוא האמין בשליחות ובמשמעות של שירות משמעותי, ולכן בחר לוותר על הפטור ולהתגייס כלוחם. אחיו הגדול שירת כמפקד בצבא, ושי רצה ללכת בדרכו. כשקיבל את השיבוץ לשריון, היה מאושר וגאה על ההזדמנות להיות חלק ממשהו גדול יותר.

הוא רצה לא רק להיות לוחם, אלא גם להוביל ולהשפיע. עוד מהטירונות כבר סומן כמיועד לפיקוד, בזכות אישיותו המיוחדת, רוח הלחימה שלו והאכפתיות הבלתי נגמרת כלפי חבריו. הוא האמין שפיקוד הוא שליחות, ושחובתו כמפקד היא לדאוג לאנשים תחתיו – לא רק מבחינה מקצועית, אלא גם ברמה האישית. שי דאג שתמיד תהיה אווירה טובה בצוות, שהוא וחבריו יישארו מלוכדים ומחויכים, גם ברגעים הקשים ביותר. עברו, להיות מפקד משמעותו לשמור על רוח הלוחמים, לתמוך ולחזק, והוא מילא את התפקיד הזה בכל ליבו.

שי חירף את חייו בקרב וגופתו נחטפה לעזה, מן הראוי שנגמול לו על ידי הבאתו לקבורה ראויה במדינת ישראל, בחיק משפחתו האוהבת

סרן דניאל פרץ הי"ד

סרן דניאל פרץ הי"ד, בן 22, נולד ביוהנסבורג שבדרום אפריקה ועלה עם משפחתו לישראל בגיל 13. מאז עלייתו, דניאל ביסס קשרים חזקים עם חברים מכלל החברה הישראלית, והוא היה אדם אהוב ומוערך על ידי כולם. דניאל היה חייל מקצועי ואהב את שירותו הצבאי. הוא סיים קורס מפקדי טנקים כמפקד מצטיין ולאחר מכן המשיך לקורס קצינים, שם שירת ביחידת מלא"ר. במהלך שירותו, דניאל תמיד נתן 110% והיה מוערך על ידי מפקדיו וחייליו.

ב-7 באוקטובר 2023, במהלך מתקפת הפתע של חמאס, דניאל וצוותו יצאו לקרב בלימה מול מחבלים חמושים. למרות פציעתו, דניאל נלחם בגבורה תוך סיכון חיים כדי להגן על המוצב. לאחר קרב עז, דניאל נורה ונפצע אנושות, ומאוחר יותר נחטף יחד עם חבריו. גופתו לא הובאה לקבורה, אך חולצתו הצבאית, שנמצאה עם דמו, נקברה בהלוויה צבאית בהר הרצל. דניאל הותיר אחריו זיכרון של גבורה וערכים של מחויבות, אחריות אישית ורצון להילחם למען מדינת ישראל.

מני גודארד

מני גודארד בן 73 ז"ל. איש נדיב, מסור ואוהב אדם ללא גבולות נלקח מאיתנו.
מני גדל בבית ים עם משפחה אוהבת וחמה. אמא ניצולת שואה ואבא מציל בחוף הים של בת ים.
מני התבלט כנער ביכולות הכדורגל המצויינות שלו, והיה לשחקן מוביל בקבוצה המקומית. אהבתו
לספורט ניכרה לאורך כל חייו ובהמשך אימן את קבוצת הילדים בכדורגל. הוא היה אוהד שרוף של
הפועל תל אביב. כשבגר הלך מני בעקבות אביו והפך להיות מציל בחוף הים ימית לפני הפינוי. שם היה
בקשר קרוב מאוד עם האזרחים העזתיים. ושם הכיר את איילת גודארד שהפכה להיות אישתו.
למני נולדו 3 ילדים והוא ואיילת גידלו אותם באהבה רבה בבארי. בשנת 2004 אימצו מני ואיילת את בנם
הרביעי, גוני. והמשפחה הפכה לשלמה. מני היה בעל מסור לאיילת, אח אוהב לשלושת אחיו, אב מושלם
לארבעת ילדיו וסב נערץ לששת נכדים. ולא פחות מכל אלו גם היה בן מרגש ויוצא דופן ליעקב אביו.
כוח העל של מני היה הקשר עם האנשים. מאגרי הנדיבות שלו לא ידעו תנאים ולא ידעו גבולות. הוא
סייע לקרוב ולרחוק, בין אם מדובר בבן משפחה, בחייל בודד או בעובר אורח שהגיע במקרה לבריכה.
המילה "לא" נעדרה לעד מהלקסיקון שלו. הוא היה נותן הכתובת שאליה פונים עם כל בקשה לעזרה,
האדם שעל כתפיו הרחבות אינספור אנשים יכלו להישען.
ביום שבת השחור, ה-7.10.2023 נרצחו מני ואיילת על ידי מחבלים בני עוולה במסגרת התקפת הטרור
הנפשעת על יישובי הדרום. עד לרגעיהם האחרונים היו מני ואיילת יחד בבית שכל כך אהבו, בקיבוץ
שהיה להם לבית. לאחר חודשים של המתנה, הגיעה למשפחה ההודעה כי מני נחטף לעזה ואינו בין
החיים. מני הותיר אחריו משפחה כואבת ומאוחדת וקהילה אינסופית של חברים ואוהדים שיאבדו לעד
את לכתו ומחכים להביאו למנוחת עולמים באדמת הארץ, אדמת בארי, הבית שהיה לו.